

Poľovníci na muške

Marcin Austyn

28. novembra 2019 ✚ *Spoločnosť*

Ach tí poľovníci! Nielenže poľujú na zvieratá – a preto môžu manipulovať so zbraňami –, ale ešte k tomu majú odvahu pestovať tradície siahajúce mnoho generácií dozadu! Ba ešte majú svojich kňazov a dokonca aj svätých orodovníkov... Priemernému vegánskeho aktivisti sa už len pri tejto predstave prudko rozbúši srdce. Niet sa preto čomu čudovať, že keď sa v poľovníckom prostredí vyskytnú nehody či neslávne „prípady“, ihneď sú nemilosrdne použité ako argument proti celému poľovníctvu.

Dnes sa poľovníci stali pre ekoaktivistov lovnou zverou. Všetka ich činnosť je postavená na pranier. Príklady? Prosím: hystéria okolo odstrelu diviakov v súvislosti s prevenciou šírenia afrického moru ošipáných (ASF); spustenie poplachu proti poľovníctvu v súvislosti s nájdením zdochlín vlkov pravdepodobne zabitých pytlíkmi; vytýkanie poľovníkom slávenie „Hubertusa“ alebo prehnaná publicita nehôd pri poľovačke, ku ktorým niekedy, bohužiaľ, dochádza. Sú aj poľovníci, ktorí poľovníctvo berú iba ako spôsob predvádzania sa – aby ukázali, že „na to majú“. Liberálne médiá zamilované do pacifizmu takéto prípady rýchlo zachytia a nemilosrdne na ne poukazujú.



Na škodu verejnosti

Boli však aj časy, keď bol prístup k poľovníkom veľmi úctivý. Je to však ďaleká minulosť – dnes prevláda skôr falošný naratív o potrebe „ochrany zvierat“. Čoraz častejšie sa hovorí o krutosti poľovníkov... Je to ako keby poľovnícke kluby združovali osoby bažiacie iba po zápachu zvieracej krvi. Málokto však vie, že platí etika lovu, že poľovníci sú zároveň prvými strážcami lesa a zvierat, ktoré ho obývajú; že prvou výsadou a povinnosťou poľovníka je osobná účasť na ochrane zveri a rozvoji rybolovu, spoľahlivé dodržiavanie poľovníckeho práva a etiky a prísne podriadenie sa požiadavkám organizačnej disciplíny.

Poľovníctvo má významné zásluhy na tvorbe kultúry. Nie je možné vymazať početné stopy, ktoré zanechali poľovníci v široko chápanom umení: v literatúre, maľbe a hudbe. Dnes poľovníci toto dedičstvo obohacujú a kultivujú najlepšie tradície. A preto museli počítať s kritikou svojich aktivít. Vo svete, v ktorom si ekologisti nárokuje zvrchované právo hovoriť do ochrany prírody; v ktorom „zvieratá sú oslobodené“ od údajného utrpenia spôsobeného človekom, takže nie je možné ich strieľať.

Spoločnosť očarená ľavicovými eko-absurditami sa stáva veľmi protipolovníckou. Jedným z dôvodov nenávisti voči poľovníkom je aj skutočnosť, že používajú zbrane efektívne a obvykle bezpečne. Pritom vo svete hlásajúcim pacifizmus pre zbrane niet miesta! Ide o vytvorenie spoločnosti, ktorej je odopretý prístup k strelným zbraňam, resp. tento prístup je všemožne sťažovaný. Vlastník zbrane – už len kvôli samotnej túžbe vlastniť ju –, je dnes podozrivý zo zlých úmyslov.

V skutočnosti ide o slobodu – veď svedomitým ozbrojeným mužom nie je možné tak ľahko manipulovať ako nejakým spacifikovaným lumíkom. A aj v prípade priameho ohrozenia života sa dokáže brániť. Takýto človek, ktorý je pripravený sám si zabezpečiť potravu, je odolný voči manipulácii, voči novým trendom nebezpečným pre ľudský vývoj, pretože sa odchyľuje od prirodzeného poriadku. V ľavicovej vízii sveta je preto poľovník ohrozujúcim a teda zbytočným individuumom. Revolucionári, vidiac koľko hodnôt so sebou prináša poľovníctvo, rozhodli sa vylúčiť poľovníkov z verejného života. Zámerom je vyvolať zhnusenie a súvisiaci sociálny ostrakizmus.

Bližšie k prírode, bližšie k Bohu

Pravdivý obraz poľovníkov je však úplne iný ako ukazuje väčšina médií. Mnohí z nich sú ľudia citliví na krásu prírody, všímajúci si Boží poriadok, ktorý charakterizuje svet rastlín a zvierat. Sú to ľudia, ktorí svojou vášňou harmonicky vstupujú do tejto reality. Poľovníci poznajú prírodu ako málokto, pretože s ňou takmer denne žijú. Vidia jej krásu, jedinečnosť a premenlivosť. A vnímajú ju – čo dnes nie je zrejmé –, všetkými svojimi zmyslami. Obcovanie s prírodou slúži duchovnému rozvoju: lesné potulky i čakanie na postriežke uľahčujú nasmerovanie myšlienok k Stvoriteľovi tohto sveta. Nie náhodou majú poľovníci svoj sviatok i patróna svätého Huberta a poľovnícke spolky svojich kaplánov. Toto kritikom už vôbec nejde do hlavy.

Poľovnícka vášeň praje duchovnému rozvoju. Často, keď sedím na posede a všade okolo panuje ticho alebo počuť uchu lahodiace spevy vtákov, modlím sa potichu. Vtedy prosím Boha na príhovor sv. Huberta; ďakujem za krásnu prírodu, za zvieratá; rozjímam o pravdách mojej katolíckej viery. Neraz si spytujem svedomie, pretože vtedy je na to ideálny čas. Mám kolegov poľovníkov, ktorí keď sedia na posede, modlia sa ruženec a rozmyšľajú o jeho tajomstvách. Tento lovecký posed je trochu ako pustovňa – hovorí jeden poľovník. Poľovníci taktiež vykonávajú v lese dôležité úlohy, v ktorých ich nikto nemôže nahradiť. To oni sledujú stavy zvieracích druhov a reagujú na nedostatok i na prebytok zveri, ale aj na hrozby, ktoré z toho vyplývajú. A v tomto prípade je odstrel nevyhnutným riešením. Predstavy „ekológov“ o samoregulácii prírody sú nereálne.

Svojím rozvojom sa človek dostal bližšie k niekdajšej „divočine“, a preto nesie určitú zodpovednosť za udržiavanie rovnováhy v prírode. Je to úloha poľovníkov, ktorí pozorujú zvieratá, majú lovecké plány, ale taktiež dokrmujú zvieratá v čase tuhých mrazov a silného sneženia, keď si zvieratá ťažšie nachádzajú potravu. Poľovník vtedy chráni ich životy – niekedy dokonca na úkor vlastnej bezpečnosti. Niektorí namietne: Ale potom na ne strieľajú! A dodá: Treba zakázať lov! Poznáme aj také riešenia. Prijali ho napríklad Holanďania – v ich krajine sa už nepoľuje na husi. Zato ich chytajú a otravujú plynom v kontajneroch. Všetko v duchu „humánosti“. Ekológovia, aspoň zatiaľ, neprotestujú.



Služba v lesných divočinách

Poľovníctvo je zároveň službou štátu – vo forme potrebnej ochrany poľnohospodárskych plodín pred „divokými hordami“ či pred účinkami šíriacej sa africkej prasacej chrípky. V tomto prípade je jediným účinným opatrením odstrel. Robia ho poľovníci – na svoje vlastné náklady. Od poľovníkov sa očakáva aj pripravenosť postaviť sa na obranu vlasti. Sú dobre vybavení, dokážu fungovať v ťažkých lesných oblastiach – poznajú ich a vedia, ako sa v nich pohybovať. Napríklad v Poľsku ide o stodvadsať tisíc ozbrojených ľudí (na Slovensku päťdesiatpäťtisíc). Ako sa zachovajú v hodine „H“? Je jasné, že poľovníci nemajú vojenské mobilizačné schopnosti, ani nie sú trénovaní na boj, ale určite budú brániť svoje „malé vlasti“: domovy a terény, ktoré veľmi dobre poznajú. Toto je nepochybne ich výhoda.

Existencii poľovníctva vďačíme aj za neoceniteľné „chuťové kvality“ – vezmime si len divinu dodávanú na stoly! Je to celý rad vynikajúcich a zdravých jedál spolu s celou tradíciou ich prípravy a servírovania. Likvidácia poľovníctva by znamenala odhodiť túto bohatú pokladnicu. Dnes sme svedkami civilizačnej vojny, ktorej obeťou sa môžu stať poľovníci. V mene „boja o klímu“ sa svet rastlín a zvierat vymaňuje spod poručníctva človeka – napriek Bohu, ktorý povedal: „Plodte a množte sa a naplňte zem! Podmaňte si ju a panujte nad rybami mora, nad vtáctvom neba a nad všetkou zverou, čo sa hýbe na zemi!“ (Gn 1:28). Na výmenu je nám ponúkaný model založený na panteizme. Poľovníci do takejto vízie „ekosystému“ s kultom „Matky Zeme“ nepasujú. Treba však dúfať, že sa budú držať tradície a viery. Lovu zdar!

Poľovníctvo na Slovensku očami poľovníka:

<https://pokus.blog.sme.sk/c/473852/polovnictvo-na-slovensku-ocami-polovnika.html>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/polovnici-na-muske/>